

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei.		Pentru publicațiuni oficinoase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei. de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Toma și Gheorghe.

„Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu, și nu se va atinge de ele munca” Proverbe III, 1.

De două ori fericită este această zi întru care Biserica prăznuiește pe vajnicii mărturisitori ai lui Christos, pe Toma apostolul Său și pe Gheorghe „mare începător al cetelor pătimitorilor”.

Doi bărbați, doi mucenici ai credinței creștine, pe cari recunoscătoarea Biserică totdeauna i-a cinstit cu vrednicia cuvenită.

Coincidența sărbătorii sfântului Gheorghe cu „Dumineca Tomii”, trezește în inimile cu evlavie poate și următoarea întrebare, cine dintre cei doi sfinți e mai mare, care din ei s'a învrednicit de mai multă cinste?

O paralelă între viața acestor doi sfinți va da răspuns liniștitor inimelor credincioase.

Toma era apostol al Domnului, unul din cei doisprezece. De neam iudeu, pare a se fi născut în Galileia. Metafrast spune că se trăgea din popor, fiind pescar. În orice caz, Toma fie că era galilean ca și Iisus Christos, și de neam iudeu, fie pe urma curăției sale de suflet, îl iubia deosebit de mult pe Mântuitorul. Simplitatea care se atribue apostolului era covârșită de această iubire pentru Invățătorul său, pe care îl însoția și în pericol.

Când, înviat din morți, Mântuitorul s'a arătat apostolilor, Toma a lipsit. El nu crezu mărturia apostolilor celorlalți. Dar sufletul curat al acestui pescar umil, văzând după opt zile pe Iisus Cel înviat, îl mărturisi cu cuvintele: „Domnul meu și Dumnezeul meu”.

Sentimentele s'au îmbulzit în sufletul lui Toma și buimăcit de vederea lui Iisus, doar graiul spontan al inimii murmura „Domnul meu și Dumnezeul meu”.

Al său Domn și Stăpân a fost Iisus Ce înviat; inima nu i-a dorit altul, nu a pulsat sângele său pentru altul decât pentru Iisus. Cu această memorabilă mărturisire Toma și-a răscumpărat din plin îndoiala lui dintâi.

În devotamentul pentru Stăpânul său apostolul Toma n'a cunoscut margini; cu răbdarea pescarului și cu stăruința omului de jos el a plecat să propovăduiască și altora pe Iisus Cel viu. Până în țara Mezilor și Perșilor a umblat acest neobosit apostol răspândind noua credință; iar legendele îl duc departe până în Indii, unde se crede că ar fi și murit moarte de martir.

Sfântul apostol Toma este în cinste mare la creștini. Biserica venerază pe mucenicul mărturisitor al lui Christos; pe cel care a avut îndoială căci avea și credință în inima sa, și și cu moarte de martir a crezut de bine să-și incununeze chipul său de Apostol al lui Christos.

În „viețile sfinților” Gheorghe se arată ca „mare martir”. Iar „Mineiul” zilei îl califică de „mare începător al cetelor pătimitorilor”.

Fiu al unei familii ilustre, mucenicul nostru e din Capadochia, minunata țară care ni l-a dat și pe Sfântul Vasile cel Mare. De alt neam ca Toma ambii sintetizează biruința evangheliei lui Christos între „Iudei și Elini”.

Membru al unei familii mari și avute, marele martir ne arată triumful Crucii lui Christos în toate straturile societății de jos până

sus... Crescându-l în mijloc de tihnă și belșug, mama lui n'a uitat, din frageda vârstă încă să-i împreune mâinile spre Christos. Care a știut să-l atragă spre abnegație, jertfă și martiriu.

Patronul armatelor creștine, Gheorghe, a fost cu adevărat militar. Un militar care s'a distins în cariera armelor, ajungând curând tribunul unui Corp de armată. Și fiindcă războaiele erau multe pe atunci, și Gheorghe își prețuia cariera lui, a ajuns curând la mare faimă, iar împăratul Dioclețian îl numește comite. Când însă crudul împărat hotărăște persecutarea tuturor creștinilor din vastul imperiu roman și Gheorghe se împotrivesc, cade în disgrăția lui Dioclețian. De acum a început adevăratul calvar, căci sfântul n'a pregetat ca la întrebarea împăratului că cine l-a îndemnat la atâta îndrăsneală, el i-a replicat: *Adevărul!*

Adevărul căruia el i-a jertfit și starea privilegiată de oștean roman, de cetățean cu stare, acest adevăr i-a atras chinuri și torturi mari. Piatra de pe piept cu greumântul ei, chinurile roții sfâșietoare, arsurile din groapa cu var nestins, nu i-au putut smulge din suflet dragostea pentru acest *Adevăr!* Bă chinurile lui supraomenești, răbdate cu cea mai senină resemnare atrag ca tot atâtea exemple de viață adevărată, căci însaș soția împăratului, Alexandra se botează.

Cu această împărăteasă creștină deodată este dus Gheorghe la locul de supliciu adică la tăierea capului, căci așa a ordonat în furia sa mare împăratul Dioclețian. Alexandra muri pe drum, iar Gheorghe primi nevastă cunună a pătimirii pentru adevăr, în ziua de 23 Aprilie.

De numele marelui martir se leagă încă multe minuni și fapte eroice, ca învieri din morți, tămăduiri de răni incurabile, etc. precum și uciderea balaurului din Berit, așa cum îl înfățișează icoana de pe frontispiciul mulțimei de biserici cași îl cinstesc ca pe patronul lor.

Iată dar în fugare linii, distinsele trăsături ale celor doi ostași ai lui Christos: unul apostol și altul mare martir.

Ei sunt imaginea cea mai pură a jertfei desinteresate pe altarul credinței *mărturisite* în Christos. Obiect de caldă admirație și venerație în această zi care i-a unit într'una și aceeași viață și moarte!

Psalmii.

17*)

Prea Sfințitule Sale Stăpânului nostru Iosif.

Rugăciunea lui David.

Doamne, inima mea e numai de dreptate însetată;
Tânguirea mea duioasă o aduc la Tine toată;
Tu, dreptatea mea, ascult'-o, — Au nu vei primi-o oare,
Când — pornită din durere, nu din buze'nșelătoare, —
Plâng în fața Ta cea sfântă, să-l auzi pe robul Tău,
Ajutor să-mi dai în contra inamicului cel rău.
Să se cearnă, judecând'-o, prin ființa Ta deplină, —
Și, dreptatea mea ucisă, să rească în lumină
Fără nor, — căci cu dreptate, fără nicio părtinire,
Ochiul Tău cuprinde totul, până dincolo de fire.
Noaptea, când, inflăcărată, cugetarea mea năucă
Incerca să mă îndemne, sta tuțindeni să mă ducă
Înspre povârnișuri rele, — am rămas ne'nduplecat: —
Noaptea mi-ai cercat lăuntru, inima mi-o ai cercat;
Lămurind'-o ca pe-o apă, ca pe-un strop de apă mic,
Și în ea, din nedreptate, Doamne, n'ai aflat nimic,
Iar în gura mea așșideri n'a trecut vre-un gând de rele.
Am pus strajă firii noastre omenești; legat de ele,
De poruncile preasfinte, am rămas, și m'am ferit
De cei care cu voința legii s'au împotrivit.
Căile pe care pașii m'au purtat, sunt ale Tale, —
Fără șovăială'n umblet am ținut această cale.
Doamne, dacă strig acum, să răsune în vecii,
Strig, căci înțeleg, că iarăș, Doamne, mă vei auzi.
Milostiv, ascultă, Doamne, glasul rugii mele line
Și urechea Ta o pleacă, îndurate, către mine.
In vârtejul lor de rele, Tu arată-mi o scântee
Din minunea luminată prinsă'n îndurarea Ta
Și-mi trimite ajutorul ce-l trimiți cu milă mare
Luptătorilor dreptății care fug căutând scăpare
Dinaintea urăciunii celor ce se'mpotrivesc
Dreptei Tale. Mă păzește, Dumnezeuul meu ceresc,
Ca luminile vederii, ca pe ochii tinereții,
Și din umbra Ta de aripi scut îmi fă în lupta vieții;
Tu sub aripile Tale, ocrotindu-mă, m'ascunde,
Căci în care loc aiurea voiu găsi liman și unde,
Dinaintea făr'delegii, voiu găsi un loc de tihnă?
De dușmanii mei de moarte unde voiu avea odihnă,
Când mă asupresc cu ură și mă împresoară vecinic?
Și când eu umblam în lege, umilit și prea cucernic,
Inima ei și-au închis-o îngâmfați, cu aspră ură,
Sumeția lor măreață dovedind'-o doar din gură.
Paș de paș impresurat-au drumul meu, făptura mea, —
Și să merg, nici înainte nici napoi nu voiu putea. —
Mă privesc cu ochi de gâde, neavând nimica sfânt,
Inercând să mă răpună, să mă calce la pământ.
Cu privire'nsângărată stă dușmanul meu să vie,

*) Din volumul, pregătit, „Cartea Împăratului poet“.

Ca un leu a cărui poftă stă îndată să sfâșie,
 Ca un pui de leu ce șade'n vizuina lui la pândă.
 Doamne, scoală-te și'n cale-i vino, spre a lui osândă;
 Cu puterea Ta doborâ-l la pământ, când îl lovești
 Și cu sabia Ta dreaptă sufletul să-mi mântuești;
 Iar de oamenii acestei lumi căzute și nedrepte
 Să mă aperi cu puterea sfântă-a mâinii Tale drepte, —
 Oameni care'n lumea asta, partea lor o au avut
 Și cu bunătați cărora pântecul i-l-ai umplut;
 Cu prisos de fii, cărora vor lăsa prisosul lor,
 Inșă eu, disprețuitul, în dreptatea mea, cu dor,
 Fața Ta vedea-voiu Doamne, iară chipul Tău cel drept
 Sătura-mă-voiu privindu-l, când Jin moarte mă deștept...

Nicolae Roman.

Arenzile nu se reglementează.

Art. 52 al legii asanării datoriilor agricole, publicată în 19 Aprilie 1932 dispune, între altele, că chiriile imobilelor comunelor urbane nu intră în prevederile acelei legi, iar în ce privește arenzile nu se face nici o amintire.

Din capul locului am fost de părere, că arenzile nu pot să cadă sub dispozițiile asanării datoriilor agricole, pentru că arendașii au luat pământ în arendă, oferind de bună voie și de regulă la licitație publică atâta arendă cât au aflat că pot să plătească, amăsurat împrejurărilor. Deci în asemenea cazuri nu poate fi vorba de dobânzi acumulate, necalculându-se nici un fel de dobândă după arenzile neimproșuate, ci de prestarea contravalorii pentru folosirea pământului, care contravaloare an de an s'a schimbat, respective s'a redus după cum s'au schimbat și referințele tot în spre mai rău.

Am fost accentuat, că ar fi cea mai mare nedreptate, ca o arendă minimală pe care a oferit-o arendașul sub influența circumstanțelor absolut nefavorabile, să se mai reducă la jumătate, de vreme ce impozitele, în cele mai multe cazuri, sunt mai mari decât ar face arenda redusă, după cum pot arăta cazuri nenumărate, care arendă arendașul ar primi-o în curs de mai mulți ani, până când impozitele trebuie să le plătească regulat, an de an.

N'am fost ajuns încă acolo, ca chestiuni de arendă să se desbată în fața Judecătorei în legătură cu conversiunea, și astfel nu putem ști, că Judecătoria pe ce punct de vedere s'ar

fi pus. Cât am putut culege din convorbiri și discuțiuni particulare, unii erau de părere că Art. 52 e de strictă interpretare și deoarece acolo nu se face amintire de arenzile, arenzile intră în prevederile legii.

Față de această părere, am aflat și de aceia, cari susțineau, că arenzile nu sunt astfel de datorii pe cari le-a avut în vedere legiuitorul când s'a ocupat de asanarea datoriilor agricole. Intre acești din urmă era și un judecător, care respingea în teorie intrarea arenzilor în conversiune.

Că punctul nostru de vedere pe care l-am susținut deschis și cu tărie, a fost cel corect, reese de acolo, că noua lege pentru reglementarea datoriilor agricole și urbane, publicată în 14 Aprilie a. c., pune capăt nesigurății de interpretare de până acum, în ce privește arenzile, când în Art. 12 precizează, că dispozițiile acestei legi nu se aplică, între altele, contractelor de locațiune, în ce privește chiriile și arenzile.

Prin urmare, după un interval de un an, am ajuns ca legislația țării să recunoască dreptatea cauzei, pe care am susținut-o, fiind de părere că numai așa se poate interpreta legea respective Art. 52, adică în mod extensiv, subsumându-se și arenzile.

De încheiere. ne permitem observarea, că precizarea la timp a chestiunii, scutea pe mulți arendaș-creditori de formalități, de călătorii, de anunțări pe la judecătoria și de iritațiuni, inerente unei astfel de reforme radicale cum este conversiunea.

A. Moaca.

Imnul primăverii.

Eri, seninul zâmbia vesel în ploaia razelor călduțe, rîdea natura în alintarea, adierilor primăveratice. Mirosoasă de înprospătare, mirosoasă de viață care începe-a miresma văzduhul. Și peste noapte, ca'n povești pomii s'au încărcat de flori. Prin văzduh rătăceau în sensul adierilor steluțe albe, imaculate. Orizontul este rotunzit în che-nare de fulgi. Fulgii ca'n zilelele lui Faur. Peste zâmbetul sfios al viorelei, s'a așternut lînțoliul alb și rece al iernii.

Aidoma vicisitudinilor atmosferice, trece omul dintr'o stare într'alta, palpita sufletul între bucurie și între întristare, veselie și melancolie, între speranță și desnădejde. Când se strâng resorturile și tremură sufletul de apropierea izbânzei, se coboară fumul greu al în-doelii; firul firav de nădejde pe care s'au înșirat mărgăritarele iluziilor se rupe, crăiasa iluziilor se depărtează cu fâlfăit ușor de aripi și visul, rămâne... vis. Sufletul se izbește de realitate. Realitatea e rece și dură. Duritatea îl deconcertează...

Pământul a tresărit la soliile calde ale soarelui. Viața gâlgăe sub pătura rece. Prin spărturile norilor, tâșnesc filoane argintii, peste firea troenită. Decorul alb al iernii se topește ca un vis deșert. Din jurul sufletului ceața țesută din iluzii deșarte se dizolvă. Norul se topește în văzduh, sufletul e liber să privească spre un ideal sublim.

În undele unei adieri blajine, se risipește parfumul florilor de măr. Imbalzamat cuprinsul, de-a florilor ninsoare, tremură în trilurile vii ale dragostei de viață. Pe o rază lină de lumină, ce ne vine în fiecare an, se varsă în suflet un licur de nădejde, balzam de mângăere. În svon de primăvară, prin ploaia razelor de soare, mi-reasmă de viață se cerne peste suflet: „Christos a înviat”. Veselie și cântare îngânată de cîripitul, și el sărbătoresc, al păsărilor, îmbată natura. E plin văzduhul de „Imnul învierii”, imn al primăverii.

Marcu Bănescu.

Paștele la Ierusalim.

Nu există creștin pe fața pământului, care să nu dorească, din tot adâncul sufletului său, să ajungă la Sfântul Mormânt al Domnului. A putea să prăznuiască sărbătoarea Paștelui la Ierusalim, ar fi cea mai mare fericire pentru un creștin evlavios.

Cât de fericiți sunt socotiți toți acei cari s'au învrednicit să vadă locurile sfinte, mai ales în timpul sărbătorilor Paștelui!

Cinstea ce li se dădea altădată acestor oameni era o cinste deosebită. Chiar la numele de familie li se adaoga supranumele de: *închinatul*.

Ca în toate timpurile și azi, fiecare creștin are dorința ca, cel puțin odată în viața lui, să poată să ajungă la mormântul Domnului.

Înainte de marele războiu, închinătorii cei mai numeroși, cari veniau la Sfântul Mormânt, erau ortodoxii și anume Rușii. În fiecare an, zece mii până la treizeci de mii de Ruși veneau la locurile sfinte și-și îndeplineau făgăduințele lor religioase, cu atâta credință, încât impresiona profund celelalte confesiuni.

Printre închinătorii ortodoxi, totdeauna au figurat și Românii, dar numărul lor niciodată n'a trecut de 200 pe an.

După războiu, situația s'a schimbat. Rusia căzând pradă bolșevismului, n'a putut să-și mai manifeste sentimentele sale religioase, în libertatea de mai înainte.

Azi, închinătorii cei mai numeroși, cari vin la Sfântul Mormânt, cu ocazia sărbătorilor Paștelui și peste an, sunt catolicii.

După catolici, vin protestanții. Dintre aceștia cei mai mulți sunt Americanii. Disponând de o valută forte, Americanii pot vizita Palestina cu multă ușurință. Obișnuți cu automobile din America, ar vrea să viziteze, chiar și Sfântul Mormânt tot cu automobilele. Din pricina îngustimii străzilor Ierusalimului, sunt nevoiți să vină pe jos lucru care-i face să se arate indispuși față de guvernul englez, că nu face un tren electric special, care să aducă pe vizitatori dela gară la Sfântul Mormânt direct.

Cu ocazia sărbătorilor Paștelui se strâng în Ierusalim națiunile confesiunilor următoare:

1. Ortodoxă;
2. Romano-catolică;
3. Armeană;
4. Coptă;
5. Syriacă;
6. Protestantă (de toate nuanțele);
7. Abysiniană.

Întâlnirea la oaltă a tuturor acestor confesiuni impresionează plăcut pe închinători.

Francezul pentru prima dată vede pe Abysinianul din mijlocul Africei. Românul se întâlnește cu Coptii de pe valea Nilului. Danezul vede pe Arabul ars de soare, care trăește îmbrăcat numai cu o simplă cămașă de stambă.

Vederea acestor oameni cu deosebiri însemnate, vederea bisericilor și locurilor sfinte, trezește o impresiune puternică în sufletele tuturor închinătorilor.

Paștele romano-catolicilor totdeauna coincide cu cel al protestanților, iar Paștele ortodoxilor din Ierusalim, totdeauna se prăsnuește în aceeași zi cu: armenii, coptii, abysinienii și syrienii.

De obicei Paștele romano-catolicilor, nu cade în aceeași zi cu al nostru al ortodoxilor.

Se întâmplă totuș, deseori, ca Paștele ortodoxilor să coincidă cu cel al catolicilor și deci toate confesiunile creștine să serbeze în una și aceeași zi sărbătoarea Paștelui. Chiar în anul acesta sărbătoarea Paștelui coincide. Această coincidență însă aduce după sine o grozăvie. Mulțimea de noroade strânsă în Ierusalim, nu încapă în biserica Sfântului Mormânt. Fiecare credincios ar dori să vadă slujba confesiunii sale și pentru aceasta caută să se strecoare prin mulțime cât mai aproape de biserica respectivă. Dar inghesuiala devine așa de mare, încât nimeni nu poate să se miște și vrând nevrând trebuie să rămână în locul unde se află. Cei cari n'au venit cu 2—3 ore mai înainte de începerea slujbei, rămân departe de biserica Sfântului Mormânt, care destul de încăpătoare în cursul anului, rămâne neîncăpătoare acum la sărbătoarea Paștelui.

De obicei închinătorii vin la Ierusalim, în așa fel

incât să poată lua parte la toate slujbele din săptămâna patimilor. În fiecare zi se fac slujbe de dimineață, iar la ora 5 seara, încep deniile, cari se fac cât se poate de frumos. Aceste denii le fac și catolicii precum și celelalte confesiuni, afară de protestanți, dar ele nu sunt așa de frumoase și atrăgătoare ca la ortodoxi.

De sărbătorile Paștelui pe lângă alți închinători vin și mulți preoți (de mir și monahi). Toți sunt îmbrăcați în odăjdii și introduși în numărul clerului patriarhiei de Ierusalim. La vohoadele ce se fac, înșirarea a doi câte doi, a tuturor clericilor, formează un cortegiu pe cât de impunător pe atât de impresionant. Intonarea unei rugăciuni, de acest impozant șir de clerici, produce o tonalitate atât de puternică și armonioasă, că zgudue sufleteste și pe cel mai rece om.

Deniile impunătoare încep de Miercuri, când începe descrierea patimilor Domnului. În fiecare zi, de aci înainte, se fac slujbe pe locurile unde a suferit Domnul. Așa de pildă Miercuri se face slujbă mare în biserica ce se află construită pe locul pretoriului unde Pilat a judecat pe Iisus. Închinătorii cari iau parte la slujba din această biserică sunt profund impresionați de vederea grotelor de piatră masivă, ce se văd în partea de răsărit a bisericii. Aceste grote au tăietura romană și serveau ca închisoare a deținuților, până la judecarea lor. Aci au stat închiși Barabă și Mântuitorul până la judecarea lor de către Pilat, când Barabă a fost eliberat, iar Mântuitorul condamnat pentru că așa dorea poporul iudeu.

Joi de dimineață se săvârșește liturghia, în biserica Sfântului Iacob, din aripa de apus a bisericii Sfântului Mormânt. După săvârșirea acestei liturghii, Patriarhul Ierusalimului, însoțit de clerul său, iese în curtea bisericii Sfântului Mormânt și face spălarea picioarelor, care azi nu se mai oficiază decât în Ierusalim; se săvârșește în modul următor:

Încă de Miercuri seara, Patriarhul înștiințează 12 dintre arhimandriții cinului monahal din Ierusalim, care vor închipui pe cei 12 apostoli, cu cari Mântuitorul a săvârșit *Cina cea de Taină*. Toți aceștia asistă la liturghia oficiată în biserica Sf. Iacob și săvârșită chiar de Patriarh.

După terminarea sfintei liturghii, acești 12 arhimandriți, împreună cu 4 diaconi și cu Patriarhul, ies în curtea bisericii Sfântului Mormânt.

Aci, se află de mai dinainte așezat un postament unde se sue patriarhul cu cei 12 arhimandriți. Unul din diaconi se sue pe un balcon așezat lângă acest postament și începe să citească din evanghelia dela Ioan (13, 11—16), episodul în care se vorbește de spălarea picioarelor. Pe postament se află o cană mare cu apă, un lighean și un ștergar mare.

Diaconul citește pericopa evanghelică, cu intermitențe, ca să aibă patriarhul timpul necesar să facă toate mișcărilor necesare.

Ajunși pe postament, cei 12 arhimandriți se așează pe scaune, iar patriarhul începe să-și desbrace veșmintele sale arhieresti, până la stihar. Rămăs numai în stihar, își încinge mijlocul cu un șervet mare, toarnă apă din cană în lighean și se apropie de primul arhimandrit, păstrând concordanța cu cetirea diaconului. Cei 12 arhimandriți în timpul cât patriarhul se desbracă de veșmintele sale, își descaltă piciorul drept și așteaptă. Patriarhul se apropie cu ligheanul de fiecare arhimandrit, îi ia piciorul, îl bagă în lighean și i-l șterge cu ștergarul ce-l poartă la cingătoare.

Când vine rândul lui Simon Petru, arhimandritul care-l reprezintă, se scoală și spune cuvintele de împotrivire ale lui Petru. Răspunzându-i patriarhul, cu cuvintele lui Iisus, i se spală și lui piciorul și așa până se sfârșesc toți cei doisprezece arhimandriți.

Sfârșită spălarea picioarelor, patriarhul începe să se îmbrace din nou. În timpul cât se îmbracă el, 3 dintre acești 12 arhimandriți, cari reprezintă pe Iacob, Petru și Ioan, merg pe scara postamentului și se culcă. Patriarhul citește o rugăciune cu glas fierbinte și se duce și scoală pe cei trei.

Reînțors citește încă o rugăciune duioasă. Revenind lângă cei trei îi găsește iar dormind. Sculându-i, cei 3 arhimandriți merg la locurile lor și cu aceasta ceremonia ia sfârșit. Se formează din nou cortegiul și sue apoi la reședința patriarhală. Seara la denie se cântă slujba sf. patimi, cu cele 12 evangheli. Frumoasă și impresionantă prin natura ei, această slujbă devine și mai atrăgătoare prin cetirea celor 12 evanghelii, în limbile popoarelor ortodoxe, cari se află venite în Ierusalim.

Începută la ora 5 p. m. denia este sfârșită la orele 9. Nefiind târziu mulți dintre închinătorii pioși au dorința să parcurgă cu picioarele lor, drumul făcut de Mântuitorul dela casa în care a instituit *Cina cea de Taină* și până în grădina Ghetsimani, unde s'a rugat și a fost prins.

Drumul se face sub conducerea unui cunoscător, fiind accidentat și timp de noapte. Se pleacă de pe muntele Sion (partea de apus a Ierusalimului) și se continuă pe lângă zidul vechii cetăți, în partea sudică a templului lui Solomon, se scoboară coasta văii Iosafat, se trece pârâul Kedron și în 2 minute se ajunge în grădina Ghetsimani.

În tăcerea adâncă a nopții, numai pașii celor ce merg se aud. Inimile sunt cuprinse de un puls neobișnuit, iar mintea fiecăruia străbate secolele și aevea, reface scena vieții Mântuitorului din noaptea trădării. După câteva minute de mers se iese afară din oraș pe lângă zidul de împrejmuire al cetății, zidit după obiceiul celor vechi.

Aci convoiul se oprește și conducătorul citește din evanghelistul Matei (26, 30—36).

Cuvintele isbesc în inimă ca niște pietre grele și toată făptura lăuntrică este încordată.

Se îngenunche și toată lumea se roagă. Poate nu este alt moment mai impunător în viața închinătorului, în care el să poată înălța o rugăciune mai fierbinte.

După o liniște de câteva minute, convoiul continuă drumul pe lângă zidul templului lui Solomon și începe să scoboare coasta văii Iosafat. Ajuns lângă pârâul Kedron, convoiul se oprește iarăși. Închinătorii sunt atât de emoționați încât bătăile inimelor li se par niște tic-tacuri de ceasornice.

Conducătorul citește iarăși din sfintele evanghelii (Ioan 18, și Matei 26, 36—75). Atât de sublime par aceste cuvinte cetite în tăcerea nopții și mai ales lângă locul unde Mântuitorul le-a rostit, încât ochii închinătorilor se înmoae în lacrimi. După aceasta, convoiul pășeste cu pietate peste pârâul Cedrilor (Kedron) și se apropie de locul grădinii Ghetsimani. Aci fiecare îngenunche și se roagă, mulțumind lui Dumnezeu, că l-a ajutat și l-a învrednicit să calce peste aceste locuri atât de sfinte.

În întunerecul nopții, măslinii seculari din grădina Ghetsimani, par ca niște năluci nocturne. Luminile mici

și slabe ce se zăresc la casele din Ierusalim, măresc și mai mult puterea de impresionare a închinătorilor.

Atmosfera este așa de plăcută, locul atât de scump, încât închinătorul n'ar mai pleca.

Totuș, mulțimea celor de față se depărtează. Ortodoxii merg la biserica rusă, iar catolicii în biserica lor.

Pe la orele 11 nimeni nu se mai aude. Cei ce priveghiază, au intrat în biserici și acolo se roagă până dimineața.

Vineri la orele 8 dimineața se citesc ceasurile împărătești sus, în biserica de pe Golgotă. La parte tot clerul patriarhal în frunte cu patriarhul. În această zi se postește. Nimeni până la ora 4 după amiază n'are voie să guste ceva.

La ora 7 seara se începe serviciul prohodului. În fața reședinței patriarhale, care este aproape de Sf. Mormânt, se adună tot clerul patriarhal împreună cu închinătorii clerici veniți la Ierusalim, cu ocazia sărbătorilor.

Un cortegiu impozant pleacă către biserica sf. Mormânt, în sunetele clopotelor bisericii patriarhale. De multe ori acest cortegiu a numărat până la 100 de clerici.

Ajuns în fața sf. Mormânt, cortegiul se oprește. Patriarhul intră în capela sf. Mormânt, unde îngenunche. Eșif, se îmbracă cu mantia și trece în scaunul său. Cortegiul intră în altarul bisericii ortodoxe. De aci, după începerea cetirii celor 6 psalmi, ies doi câte doi, fac obișnuitele închinăciuni și primesc binecuvântarea patriarhului. Intrați în altar se îmbracă în odăjdii. După terminarea canonului, ies iarăși doi câte doi și formează din nou cortegiul, la urma căruia merge patriarhul, urmat și el de guvernatorul Palestinei, consuli și închinătorii mireni în limita locului posibil. Cortegiul, în cântări specifice bisericii dela sf. Mormânt, ocolește biserica ortodoxă și merge la biserica de pe Golgotă, care e situată lângă biserica ortodoxă. Aci se citește evanghelia, se zice ectenia mare și se ține o predică (azi în limba engleză).

La biserica sf. Mormânt, Joi seara la slujba sf. patimi, nu se scoate sf. Cruce. Motivul: Nu se poate muta Crucea din locul unde a fost răstignit cu adevărat, Mântuitorul. Ea rămâne tot timpul pe Golgotă.

După predică, cortegiul scoboară de pe Golgotă și merge cu sf. Epitaf la locul unde Mântuitorul a fost uns cu mireme. Aci se zice o ectenie și urmează predică în limba arabă.

După această predică cortegiul merge la sfântul Mormânt, pe care-l înconjoară de trei ori. Aci se predică în limba grecească.

După predică se începe prohodul așa cum se face și la noi, fără nici-o deosebire. Slujba se termină la ora 11 $\frac{1}{2}$ din noapte.

După terminarea ei, patriarhul așterne pe piatra de deasupra sf. Mormânt, un strat subțire de vată, care rămâne aci până a doua zi la ora 12.

Sâmbătă până la ora 11 dimineața nu are loc nici un serviciu religios.

Totuși, mulțimea închinătorilor, dela ora 7 $\frac{1}{2}$ când se deschide sf. Mormânt, dă năvală, ca să apuce un loc, de unde să poată vedea mai bine.

Sâmbătă la ora 11 și 40 se începe serviciul Sf. Lumini, serviciu și minune, care are loc numai la Sf. Mormânt, în sfânta și marea Sâmbătă.

Descrierea acestui serviciu, o vom face cu altă ocaziune, într'un articol special.

După serviciul sf. Lumini, care se termină la 12 $\frac{1}{4}$, începe liturghia Sf. Vasile cel Mare. Liturghia e terminată la ora 3 după amiază, când se împărtășesc mulți credincioși.

Duminecă la ora 12, noaptea, cortegiul patriarhal scoboară iarăși la biserica Sf. Mormânt pentru serviciul învierii. Iau parte iarăși guvernatorul Palestinei, consuli țarilor ortodoxe precum și mulțimea închinătorilor, aflați în Ierusalim.

Se începe ca și la noi, însă se face înconjurul Sf. Mormânt de trei ori, în întonarea cântării: „Învierea Ta Christoase...“, după care urmează cetirea evangheliei în fața capelei Sf. Mormânt și slujba cealaltă după rânduială.

Slujba liturghii se termină la ora 5. O ceremonie plină de fast și frumusețe este serviciul învierii a doua, care se face, ca și la noi, Duminecă la ora 12 din zi.

În fața reședinței patriarhale, se strânge iarăși tot clerul patriarhal împreună cu clerul venit la închinare. În frunte cu patriarhul, toți se îmbracă în odăjdiile cele mai scumpe și formând cortegiul, scoboară iarăși la biserica Sf. Mormânt.

Intrați în biserica ortodoxă, se începe slujba vecerniei pe larg. Eșirea cortegiului la vohod și intonarea cântării: „Lumină lină...“ impresionează și entusiasmează adânc mulțimea celor de față.

Frumusețea acestui serviciu, o formează cetirea evangheliei în limbile tuturor națiunilor ortodoxe.

Cetirea se face pe versete. Se citește primul verset în limba grecească, apoi în limba arabă, rusească, românească, sârbească, bulgărească etc. În ordinea aceasta se cetesc toate versetele până la finele evangheliei ce se citește la a doua înviere.

Cu serviciul învierii a doua, se termină aglomerația la Sf. Mormânt. Închinătorii, chiar din ziua aceasta, încep să plece. Cei cari mai rămân, se duc să viziteze și celelalte locuri sfinte ca: Betlehem, Nazaret, Iordan, etc., după terminarea cărora se întorc în țările lor.

At. Negoită.

(„Raze de lumină“)

Uliul și găinile.

Un soare căldicel de toamnă a dat prilej tuturor vietăților să mai guste din căldura razelor binefăcătoare ale astrului ceresc. Un coș cu un pâlț de găini, în dosul unei mici păduri de salcâm, își scutura voios penele de colbul strâns astăvară de prin culcușuri de nisip sau pământ.

Fără a bănui primejdia, ca un trăsnet coborî asupra lor uliul răpitor ducându-și prada cu sine și împrăștiind groază în cele ce căutau să între în pământ ca să-și salveze viața.

... Ca uliul răpitor coboară și între noi moartea nemiloasă, care fără a ține seamă de groaza

ce lasă în urmă, răpește și duce cu sine pe mulți chiar atunci, când mai bine să cred la adăpost și când li-e mai draga viața. „Când vor zice: pace și liniște, atunci fără de veste va veni peste dânșii peirea, întocmai ca durerea aceleia care are în pânțece; și nu vor scăpa“. (I. Tesal. 5, 1—4).

Nicolae Văleanu
preot.

ȘTIRI

Locale.

Săptămâna Patimilor s'a petrecut pare-se — în orașul nostru — într'o atmosferă religioasă mai accentuată ca până acum în toți anii de după război.

Creștinii ortodoxi de toată starea și chemarea sunt pătrunși din ce în ce mai mult de însemnătatea sfintei Taine a Cuminecăturii, cu care au ținut să se împărtășească în număr impunător în preajma Praznicului sfintei Invieri.

Serviciile dumnezești, la biserica catedrală atât în cursul săptămânii Patimilor, cât și la ziua Invierii s'au celebrat de mai mulți preoți în sobor. La serviciul Invierii a servit un sobor de cinci preoți și doi diaconi.

În Vinerea Patimilor la punerea în Mormânt a pontificat Prea Sfințitul nostru Episcop. După duiosul moment al înmormântării a predicat P. O. D. proto-presbiter Romul G. Ancușa despre cutremurătorul eveniment al punerii în mormânt a Mântuitorului nostru Iisus Christos.

Serviciul Invierii s'a săvârșit Duminecă dimineața la orele 3 la „Crucea mare“ din piața orașului. A luat parte o mulțime de credincioși pe lângă cari și creștinii de de alte confesiuni din oraș. Deosebit de impresionant a fost momentul când s'a intonat primul tropari, cu iluminarea simultană a arcului triumfal pregătit de Primăria orașului; fețele tuturor creștinilor au fost deodată inundate de feerica lumină a razelor.

La sfânta liturghie din prima zi a sfintei Invieri s'a dat cetire Pastoraliei arhieresti; instructivă și întăritoare în credința adevărată, Pastorală a atras atenție deosebită asupra ei.

Înălțarea sufletească a credincioșilor participanți la aceste servicii a augmentat-o „Corul Catedral“ care s'a prezentat cu adevărat sărbătorește.

În toate trei zilele de sărbătoare la Capela dela reședința episcopescă s'a celebrat sfânta liturghie, pontificată de însuș Prea Sfințitul Episcop.

Pentru „Muzeul eparhial“ au donat preoții Ioan Grozăvescu și George Belcota din Cornereva un

sf. Antimis vechi, din 1790. Mulțumim pe această cale celor doi preoți atenți pentru această instituție culturală a Eparhiei noastre!

Cartea funduară în Vechiul Regat și Basarabia. Monitorul Oficial de alaltăeri a publicat legea pentru organizarea cadastrului funciar și pentru introducerea cărților funduare în Vechiul Regat și Basarabia.

Obiecte bisericesti

dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la **Librăria Diecezană**.

Prăvălia

din colțul casei diecezane No. 169 din loc (unde a fost cândva „Severiniana“) este de **închiriat**. *Ofertele sunt a se înainta fără amânare Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.*

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetet,
se găsesc spre vânzare la
Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Proprietatea Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.

VILA DOBOȘAN

DIN BĂILE ERCULANE

Otel cu bun renume aproape de centru. — Apaduct, lumină electrică, serviciu prompt, prețuri moderate. Regiune romantică de o frumusețe rară. — Vila stă oaspeților la dispoziție începând cu 1 Maiu până la sfârșitul lui Octomvrie. — Informațiuni dă:

Administrația „Vilei Doboșan“
din Băile-Erculane.

Cinematograful „LUNA“ S. A. Caransebeș.

Convocare.

Cinematograful „Luna“ S. A. Caransebeș ține pe ziua de 2 Maiu 1933 la orele 5 p. m. în localul Soc. a

XVII-a adunare generală,

la care sunt invitați prin aceasta d-nii acționari.

ORDINEA DE ZI:

1. Numirea a doi acționari pentru autentificarea protocolului.
2. Raportul Direcțiunii și a Consiliului de cenzori, prezentarea bilanțului, hotărârea privitor la acoperirea pierderii, absolvirea Direcțiunii și a Consiliului de cenzori de gestiunea lor.
3. Alegerea Direcțiunii pe termen de 1 an.
4. Alegerea Consiliului de cenzori pe termen de 1 an.
5. Autentificarea protocolului.

CONTUL BILANȚ 1932

DIRECȚIUNEA.

Numerar	5.529	Capital	63.000
Imobil	800.000	Fond de rezervă	4.000
Inventar	40.673	Creditori	816.000
Deficit	36.798		
	883.000		883.000

CONTUL PROFIT ȘI PIERDERE

Imprumutul filmelor	173.718	Vânzare de bilete	336.334
Reparaturi	12.953	Deficit	36.798
Salari	47.730		
Luminat și încălzit	53.817		
Impozite	37.168		
Diverse cheltuieli	47.746		
	373.132		373.132

DIRECȚIUNEA:

ss. Dr. I. Rădulescu ss. Ing. P. Goanță ss. C. Țăranu, președinte. ss. Ing. St. Bornus ss. Ing. C. Negrei

CONSILIUL DE CENZORI:

Caransebeș la 31 Decemvrie 1932.

ss. C. Vasilescu

ss. C. Țăranu, președinte.

ss. C. Mayer

Tipografia și Librăria Diecezană Caransebeș

Este bogat înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți școlare, literare și științifice, requisite școlare și de birou. Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile. Are un mare depozit de hârtie.

Legătorie proprie.